

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Ἔλα, καρδιά, ἐδῶ νὰ σὲ μαλώσω
Γιατί συνείθισες αἰώνια νὰ κτυπᾷς
Καὶ μόλις ἀπὸ ἔρωτα γλυτώσω
Ἐσὺ ἀρχίζεις ἄλλην ν' ἀγαπᾷς!...

Δὲν εἶδες ἐπὶ τέλους τί τραβάω
Ἄπ' τοὺς δικούς σου τοὺς παλμούς κά-
[θε φορὰ ;
Μὲ ἔκαμες νὰ ζῶ γιὰ ν' ἀγαπάω,
Μοῦ πῆρες ἀπ' τὰ στήθη τῆ χαρᾶ.

Ἄ!... δὲν μπορῶ, καρδιά, νὰ σὲ κρατήσω

Ἐμπρός, ἐσυλλογίσθηκα πολὺ...
Θὰ ἔρω ἀγοραστὴ νὰ σὲ πουλήσω
Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ σένανε τρελλή!...

Ἐπῆρα τὴν καρδιά μου καὶ ἐβγῆκα...
Ἐμπρός μου ἀπαντῶ μιὰ καστανὴ
Γιομάτη ὠμορφιά, καμάρι, γλύκα,
Μ' ἀπὸ καρδιά 'ς τὰ στήθη ὄρφανή...

— Πουλάω τὴν καρδιά μου, τῆς φωνάζω
— Καὶ πόσον τὴν πουλεῖς ;... — Φθηνὰ πο-
[λύ...

— Μὰ τί ζητεῖς ;... Βαθεῖα ἀναστενάζω
Καὶ λέγω — Μοναχὰ ἓνα φιλί...

— «Τὴν πέρνω...» καὶ τὸ φίλημα μοῦ δίνει
Καὶ πέρνει τὴν καρδιά ἢ καστανὴ
Μὰ ὕστερα σὰν ἀρχισε γιὰ 'κείνη
Τὸ στήθος μου νὰ πάσχη νὰ πονῇ
Ἐκίνησα μιὰ μέρα ὁ καυμένος
Τρελλὸς ἀπ' τῆς ἀγάπης τοὺς παλμούς
Καὶ λέγω ἀπὸ ἔρωτα πνιγμένος :
— Δυλήσου τοὺς πολλούς μου στεναγμούς
Καὶ δός μου πάλι πίσω τὴν καρδιά μου
Ἄν θέλῃς ἐρωμένη μου τρελλή,
Κι' ἐγὼ σοῦ δίνω χίλια ἀπ' τὰ φιλιά μου
Γιὰ νὰ πληρώσω τὸ δικό σου τὸ φιλί!

Ἐδέχθη... τὰ φιλήματα πληρώνω
Καὶ λέγω... — Τὴν καρδιά... Μ' αὐτὴ γελά.
Μεγάλον ἢ καρδιά μου εἶχε πόνο
Γιὰ 'κείνη, κι' ἀπ' αὐτὴν δὲν ξεκολλᾷ.

— Τὴν ἔπαθα,... φωνάζω, εἰς τ' ἀλήθεια
Κι' ἐπιίστηκα σὰν ἐξυπνο πουλί!...

Ἄχ! ὁποιοῦ ἢ καρδιά κτυπᾷ 'ς τὰ στή-
[θεια
Ποτέ του τὴν καρδιά μὴ τὴν πουλῇ.

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ

(Απόσπασμα)

Ὁ Βελισάριος ὠδεύει ἐπαιτῶν πρὸς παλαιὰν τινα ἠρειπωμένην ἑπαυλιν, ἐνθα ἡ οἰκογένειά του τὸν περιέμενε. Εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς τὸν ὁδηγόν του νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· ἀλλὰ τὸ εὐγενὲς ἦθος χυνόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ εἰς ὅλον τὸ ἄτομόν του ἤρκει νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅτε περὶ τὴν ἐσπέρην ἔφθασεν εἰς χωρίον τι, ὁ ὁδηγὸς του ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν οἰκίας τινός, ἣτις καίπερ ἀπλή, εἶχεν ὅμως ποιᾶν τινα μεγαλοπρέπειαν.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὸ λιπαρὸν εἰς τὴν χεῖρα. Τὸ σχῆμα, οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ γέροντος τούτου (τοῦ Βελισαρίου) ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν του καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἠρώτησε ποῖος ἦτο.

— Εἶμαι γέρον στρατιώτης, ἀπεκρίθη ὁ Βελισάριος.

— Στρατιώτης! εἶπεν ὁ χωρικός, καὶ αὕτη ἡ ἀμοιβή σου!

— Αὕτη εἶνε ἡ μεγαλειτέρα δυστυχία ἐνὸς μονάρχου εἶπεν ὁ Βελισάριος, τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ πληρώσῃ ὅλον τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον χύνουσι δι' αὐτόν.

Ἡ ἀπάντησις ὅμως αὕτη τόσον συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ χωρικοῦ, ὥστε προσέφερε τὸ ἄσυλον εἰς τὸν γέροντα.

— Σοὶ παρουσιάζω, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του ἀξιολογὸν ἄνδρα, ὑφιστάμενον γενναίως τὴν σκληροτέραν δοκιμασίαν τῆς ἀρετῆς. Σύντροφέ μου, προσέθηκε, μὴ ἐνείδιζε τὴν κατάστασιν ἐν ἣ εὕρισκασαι, ἐνώπιον οἰκογενείας, ἣτις ἐγνώρισεν τὴν δυστυχίαν. Ἄλλ' ἀναπαύθητι· θὰ δειπνήσωμεν. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, εἰς ποίους πολέμους ὑπηρετήσας;

— Ἐπολέμησα εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἰταλίας κατὰ τῶν Γότθων, εἶπεν ὁ Βελισάριος, τῆς Ἀσίας κατὰ τῶν Περσῶν, τῆς Ἀφρικῆς κατὰ τῶν Βανδάλων καὶ τῶν Μαυριτανῶν.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ὁ χωρικός δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ βαθὴν στεναγμὸν.

— Οὕτως, εἶπε, μετέτρεξε πασῶν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Βελισαρίου;

— Οὐδέποτε ἔχωρίσθημεν ἀπ' ἀλλήλων.

— Ὡ! τὸν ἐξαίρετον ἄνδρα! Ὅποια σταθερότης χαρακτηρισμοῦ! Ὅποια εὐθύτης! Ὅποια μεγαλοπροσῆνη! Ζῆ; Διότι ἐν τῇ μοναξίᾳ μου, εἶναι ὑπὲρ τὰ 25 ἔτη ὅπου δὲν ἤκουτα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ τίποτε.

— Ζῆ.

— Ἄ! εἴθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ καὶ πρατινῆ τὰς ἡμέρας του.

— Ἐάν σὲ ἤκουε θὰ συνεκινεῖτο πολὺ ἐκ τῶν εὐχῶν, ἃς κἀμνεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ!

— Καὶ πῶς λέγουσιν ὅτι εἶναι ἐν τῇ αὐλῇ; πικροδύναμος; λατρευόμενος;

— Οἴμοι! Γνωστὸν ὅτι ὁ φθόνος προσκολληταὶ εἰς τὴν εὐημερίαν.

— Ἄ! νὰ φυλάττηται καλῶς ὁ ἀτοκράτωρ μήπως δώτῃ προσοχὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Εἶναι ὁ προστατῆς δαίμων καὶ ὁ ἐκδικητὴς τοῦ κράτους του.

— Εἶναι πολὺ γέρον!

— Ἀδιάφορον· θὰ ἦτο εἰς τὰ συμβούλια του ὅ,τι ἦτο εἰς τὰς στρατιάς· καὶ ἡ σοφία του, ἂν ἤθελε τὸν ἀκούει, ἴσως θὰ ἦναι ἀκόμη μᾶλλον ὠφέλιμος παρ' ὅσον ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία του.

— Ἦθελον σοὶ εἶναι γνωστὸς; ἠρώτησε συγκινηθεὶς ὁ Βελισάριος.

— Ἄς καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ὁ χωρικός· αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖς θὰ μᾶς φέρῃ πολὺ μακρὰν.

Ὁ Βελισάριος δὲν ἀμείβεσθε ποτὸς ὅτι ὁ φιλοξενῶν αὐτόν ὑπῆρξεν ἀξιωματικός τις τῶν στρατευμάτων του, ὅστις εἶχεν αἰτίαν νὰ ἦναι εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτόν. Οὗτος δὲ κατὰ τὸ δειπνῶν τὸν ἠρώτησε λεπτομερείας ἐπὶ τῶν πολέμων τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀνατολῆς χωρὶς νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ δὲ Βελισάριος δι' ἀπλῶν ἀπαντήσεων τὸν πύχριστῆσε πληρέστατα.

— Ἄς πῖωμεν, τῷ εἶπεν ὁ φιλοξενῶν αὐτόν πρὸς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, ἃς πῖωμεν εἰς ὑγείαν τοῦ στρατηγοῦ σας· καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τῷ κἀμῃ τόσα καλὰ ὅσα κακὰ μοι ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του!

— Αὐτός, ἐπανέλαθεν ὁ Βελισάριος, σοὶ ἔκαμε κακόν!

— Ἐκαμε τὸ χρέος του καὶ δὲν λυποῦμαι. . . Ἀλλὰ, φίλε μου, θὰ ἴδῃς ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἔμαθον νὰ συμφρονῶ μετὰ τὴν τύχην τῶν δυστυχῶν.

— Ἄσ' οὐ ἔκαμες εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς Ἀφρικῆς, θὰ εἶδες τὸν βασιλέα τῶν Βανδάλων, τὸν δυστυχῆ Γέλιμερ ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Βελισαρίου ἐν θριάμβῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ὁ Γέλιμερ εἶνε αὐτὸς ἐδῶ, ὅστις σοὶ παρέχει τὸ ἄσυλον καὶ μεθ' οὗ συνεδείπνησας.

— Σὺ, ὁ Γέλιμερ! ἀνεφώνησεν ὁ Βελισάριος, καὶ ὁ ἀτοκράτωρ δὲν σοὶ παρέσχε ἀπακατάστασιν ἀξιωτέραν σοῦ! Τὸ ὑπεσχέθη.

— Ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του· μοὶ προσέφερον ἀξιώματα, ἀλλὰ δὲν τὰ ἤθελον. Ὅταν

τις ὑπῆρξε βασιλεὺς καὶ παύσῃ νὰ εἶναι δὲν ἔχει ἀποζημιώσιν εἰμὴ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὸν ἀφανῆ βίον.

— Σὺ, ὁ Γέλιμερ!

— Μάλιστα, ἐγὼ αὐτὸς ἐν ἐπολιόρρησαν, ἂν ἐνθυμῆσαι, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παπούα. Ὑπέφερον ἐκεῖ κακὰ ἀνήκουστα. Ὁ χειμὼν, ἡ πείνα, τὸ φρικῶδες θέγμα ἐλοκλήρου λαοῦ περιελθόντος εἰς ἀπόγνωσιν καὶ ἔτοιμον νὰ καταβροχθίσῃ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας τ.υ. ἡ ἀκραιμῶτος προσοχὴ τοῦ καλοῦ Φαραῶ, ὅστις κατὰ τὴν πολιουσίαν μου δὲν ἔπαυε νὰ μ' ἐξορκίζῃ νὰ ἔχω οἶκτον πρὸς ἑμαυτὸν καὶ τὰ ἑμαυτοῦ, τέλος, ἡ δικαία μου πεποιθήσις εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ στρατηγοῦ σας, μ' ἔκαμε ν' ἐπὶ παραδώσω τὰ ὅπλα. Μετὰ ποίου ἤθους ἀπλοῦ καὶ μετριόφρονος μὲ ἐδέχθη! Ποίας τιμᾶς διέταξε νὰ μοὶ ἀποδώσῃ! Ποίας περιποιήσεις, ποῖον σεβασμὸν ἐδίδειν ὁ ἴδιος πρὸς τὴν δυστυχίαν μου! Συμπληροῦνται ἐντὸς ὀλίγου ἐξ πενταετηρίδας ἀπ' αὐτοῦ ζῶ εἰς ταύτην τὴν μοναξίαν καὶ ἡμέρα δὲν παρήλθε χωρὶς ν' ἀναπέμψω εὐχὰς ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἀναγνωρίζω καλῶς εἰς τοίτους τοὺς λόγους, εἶπεν ὁ Βελισάριος, τὴν φιλοσοφίαν ἐκείνην, ἣτις ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἐνθα τόσα ὑπέφερες, σ' ἔκαμε νὰ ψάλλῃς τὰς δυστυχίας σου, ἣτις σ' ἔκαμε νὰ μειδίῃς μεθ' ὑπερηφίας παρουσιαζόμενος ἐνώπιον τοῦ Βελισαρίου, καὶ ἣτις τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου του σ' ἔκαμε νὰ τηρήσῃς αὐτὸ τὸ ἀναλλοίωτον πρόσωπον, δι' ὃ ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη.

— Σύντροφέ μου, ἐπανέλαθεν ὁ Γέλιμερ, ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ πνεύματος ἐξαρτῶνται πολὺ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἕκαστος βλέπει τὰ πράγματα. Μόνον θάρρος καὶ καρτερίαν ἠσθάνθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδον ὅλον τοῦτο ὡς παίγνιον τῆς τύχης. Ὑπῆρξα ὁ φιλοδονώτερος τῶν βασιλέων τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ βίθους τῶν ἀνακτόρων μου, ἐνθα ἔπλεον ἐν ἡδοναῖς, καὶ ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς πολυτελείας καὶ μαλθακότητος μετέπεσα ἐξαίφνης εἰς τὰ σπήλαια τῆς Μαυριτανίας, ἐνθα κατακλιόμενος ἐπὶ τῶν ἄχρῶν ἔζων ἐκ κριθῆς χονδροκοπανισμένης καὶ μισοψημένης ὑπὸ τὴν στάκτιν, καὶ ἐνέπεσα εἰς τόσον μεγάλην ἀθλιότητα, ὥστε εἰς ἄρτος, τὸν ὁποῖον ἐξ οἴκτου μοὶ ἐστελλεν ὁ ἐχθρὸς, ὑπῆρξα δι' ἐμὲ δῶρον ἀνεκτίμητον. Ἐκτότε ἔπεσα εἰς τὰ δεσμὰ καὶ ἤχθην εἰς θριάμβον. Μεθ' ὅλα ταῦτα πᾶς δύναται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι προτιμώτερον ν' ἀποθάνῃ τις ἐκ λύπης παρὰ νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς τύχης.

— Ἡ σύνεσίς σου, τῷ εἶπεν ὁ Βελισάριος,

σοὶ παρέχει πολλὰς ἀφορμὰς παρηγορίας, ἀλλὰ σοὶ ὑπόσχομαι καὶ νέαν τοιαύτην πρὶν νὰ χωρισθῶμεν.

Ἐκαστος τούτων μετὰ τὴν συνόμιλιαν ταύτην ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῇ. Ὁ δὲ Γέλιμερ ἀπὸ τὰ χαράγματα προτοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν κήπον του ἤλθε νὰ ἴδῃ ἂν ὁ γέρον εἶχε καλῶς ἀναπαυθῇ. Τὸν εὗρεν ὄρθιον μετὰ τὴν ἀνάπαυσίν του εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔτοιμον νὰ ταξιδεύσῃ.

Ἦως, τῷ εἶπε, δὲν θέλεις νὰ μείνῃς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τῶν ξένων σου;

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ Βελισάριος· ἔχω σύζυγον καὶ θυγατέρα, αἰτίνας θλίβονται διὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Χαιρετὰ· μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ὅσα ὑπολείπονται νὰ σας εἶπω· ὁ πτωχὸς αὐτὸς τυφλός, ὁ γέρον στρατιώτης, ὁ Βελισάριος τέλος δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ὑποδοχὴν, ἣς ἔτυχε παρ' ὑμῶν.

— Τί λέγετε; τί; ὁ Βελισάριος;

— Ὁ Βελισάριος, αὐτὸς ὅστις σας ἐναγκαλιζέται!

— Ὡ δίκαιε Θεέ! ἀνεφώνησεν ὁ Γέλιμερ ἐπτοημένος καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὁ Βελισάριος εἰς τὸ γῆρας τοῦ, ὁ Βελισάριος ἐγκατελείφθη τυφλός!

— Δεινότερα τούτου ἐπραξάν, εἶπεν ὁ γέρον παραδίδοντας αὐτόν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐξώρουξαν πρότερον τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Γέλιμερ μετὰ φωνῆς θλίψεως καὶ φρίκης, εἶναι δυνατόν; καὶ ποῖα εἶναι τὰ τέρατα; . . .

— Οἱ φθονεροί, εἶπεν ὁ Βελισάριος. Μετὰ τὴν ἀποφασίαν ὅτι ἐποφθαλμιῶ τὸν θρόνον καθ' ὃν χρόνον δὲν ἐσκεπτόμην ἢ τὸν τάφον. Τοὺς ἐπίστευσαν καὶ μ' ἔρριψαν εἰς τὰ δεσμὰ. Τέλος δ' ὁ λαὸς ἐπανέστη καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπελευθέρωσίν μου. Ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ δωροῦμεναί μοι τὴν ἐλευθερίαν μ' ἐστέρησαν τοῦ φωτός.

— Καὶ τὸ διέταξεν ὁ Ἰουστινιανός;

— Τοῦτο δὲ πολὺ μὲ ἐλύπησε. Γνωρίζεις μετὰ ποίου ζήλου καὶ μετὰ ποίας ἀγάπης τὸν ὑπηρετήσα. Τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη καὶ τὸν οἰκτείρω ἂν εἶναι πολιορκημένος ὑπὸ τῶν μοχθηρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀτιμάζουσι τὸ γῆρας του. Ἄλλ' ὅλη ἡ σταθερότης μου μ' ἐγκατέλειπεν, ὅτε ἔμαθον ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀπαγγεῖλαι τὴν καταδίκην. Ἐκείνοι οἵτινες ὤφειλον νὰ τὸ ἐκτελέσωσι, δὲν εἶχον τὸ θάρρος· οἱ δῆμοί μου ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας μου. Ἀλλὰ . . . πλέον δὲν μοι μένουσι, σὺν Θεῷ, εἰμὴ στιγμαὶ τινες νὰ ἦμαι τυφλός καὶ πτωχός.

— Καταδεχθήτε, εἶπεν ὁ Γέλιμερ, νὰ διέλ-
θητε μετ' ἐμοῦ τὰς τελευταίας στιγμὰς ζωῆς
τόσον ὠραίας.

— Τοῦτο, εἶπεν ὁ Βελισάριος, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ
γλυκεῖα παρηγορία· ἀλλὰ ὀφείλωμαι εἰς τὴν
θυγατέρα μου καὶ μέλλω ν' ἀποθάνω εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς. Χαίρετε.

Ὁ Γέλιμερ τὸν ἐνηκολίζετο, τὸν κατέβραχε
μὲ τὰ δάκρυά του καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπο-
σπασθῆ ἀπ' αὐτοῦ. Ἐδῆσεν ἐπὶ τέλους νὰ τὸν
ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὁ Γέλιμερ ἀκολουθῶν
αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του: Ὡ εὐτυχία!
ἔλεγεν, ὦ εὐημερία! τίς λοιπὸν δύναται νὰ ἐμ-
πιστευθῆ εἰς σέ; Ὁ ἥρωας, ὁ δίκαιος, ὁ σοφὸς
Βελισάριος!... Ἄ! δὲν τῷ μένει ἄλλο ἢ νὰ
λογιζῆται εὐτυχὴς σκαλιζῶν τὸν κῆπὸν του.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ βασιλεὺς τῶν Βανδάλων
ἐπανέλαβε τὸ λισγάριόν του.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

* *

Δ Ο Λ Ω Μ Α

Γελάσθηκα καυμένος, κ' ἐφίλησα μὴ μέρα
ἓνα κορίτσι παχουλό
(ὅταν τὸ θυμηθῶ γελῶ)
εἰς τὸ λειβάδι πέρα.

Ἐκράτει ῥόδο κολλητὸ στ' ὠραῖο μάγουλό τῆς
μὲ χέρι 'στ' ἄνηθ' ἀκουμβηστὸ
κ' ἐζήτησα νὰ μυριστῶ
ἐγὼ τὸ λούλουδό τῆς.

Κ' ἐκείνη λέγει «μύρισε» καὶ πονηρὰ μὲ βλέπει
μὰ δὲν ξαπλώνει, κί' ἀπορῶ,
τὸ χέρι τῆς τὸ τρυφερό...
πῶς νὰ μυρίσω πρέπει;

Ἐκάθησα λοιπὸν κ' ἐγὼ στὸ πλάγι τῆς καὶ σκύπτω
μὰ πρὶν ἀκόμη μυριστῶ
ἐκόντεψα νὰ ζαλιστῶ
καὶ μὴ μ' αὐτὰ τῆς ρίχτω.

Καὶ 'κεῖνο τ' ἀθεόφοβὸ σ' ἂν μ' εἶδε ζαλισμένον
ἀκόψ' ἀπ' τὸ ῥόδο ποῦ θωρεῖς
»ἓνα φυλλάκι: σ' ἂν ἔμορφεῖς
»φυλλάκι μυρωμένον»

Καὶ ξανασκύπτω ἄλλη μὴ μὲ ἀνοικτὸ χειλάκι
μὰ τράβηξε τὸ πονηρὸ
τὸ ῥόδο τῆς τὸ θροσερὸ
καὶ κλέφτ' ἓνα φ' λάκι.

(Ἐν Δημητσάνῃ)

Π. Μ. Κ.

ΑΤΑΚΤΑ

Εἰς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου ὄμιλος ἀν-
θρώπων ἐσχηματίσθη περὶ μικρὸν κοράσιον δύο
ἢ τριῶν ἐτῶν, ὅπερ ἔχασε τὴν οἰκίαν του, καὶ
κλαίει χωρὶς νὰ ὀμιλῇ.

Μήτηρ ἐρωτῶσι τὸ παιδίον, πῶς ὀνομάζεται
καὶ ποῦ κατοικεῖ. Εἰς οὐδὲνα ἀποκρίνεται.

Ἄλλ' ὁ κ. Ρηγανόζυλος ὅστις ἐπλησίασε πρὸς
τὴν συνάθροισιν, προσπαθεῖ νὰ φανῇ πειστικώ-
τερος.

— Ἔλα παιδί μου, πέ μου τῶνομά σου...
Γιὰ θυμήσου... Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ
σ' ἐβάπτισαν!

*

Παχύσαρκος τις κυρία εἰσέρχεται κατάκοπος
εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν κυριῶν,
καὶ κάθηται πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ προθαλά-
μῳ ἀνακλίντρου. Βλέπουσα τὴν ὑπερέτριαν ἐρ-
χομένην πρὸς αὐτήν:

- Ἡ Κυρία Παρρέν; ἐρωτᾷ.
- Εἶναι εἰς τὸ Σικάγον.
- Δὲν βιάζομαι, θὰ τὴν περιμένω.
- !!!

*

Ἐν τῷ θηριοτροφείῳ:

Ὁ κ. Χ. παρατηρεῖ μετὰ τῆς ἐκ δευτέρου
γάμου μικρᾶς κόρης του μίαν ἔλαφον.

- Μπαμπᾶ, ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ, Γιατί αὐτὸ τὸ
ἐλάφι ἔχει τέσσαρα κέρατα;
- Θὰ ἐνυμφεῖθῃ δύο φορές, παιδί μου...

*

Μεταξὺ Ἀμερικανοῦ καὶ Μασσαλιώτου:

Ἐγνώρισα, λέγει ὁ Ἀμερικανός, ἓνα ἄνθρω-
πον ὅστις διήλθε τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν
κολυμβῶν, καὶ δὲν ἀνεπαύετο παρὰ μίαν ὥραν
τὸ ἡμερονύκτιον.

— Ὁ Μασσαλιώτης σκέπτεται ὀλίγον, ἔπειτα
ρίπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀμερικανοῦ:

— Πῶς δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις, φίλε μου, ἐγὼ
ἤμην!

*

Ὁ Ἰατρός:

— Μὴ ἀνησυχεῖτε κυρία μου, δὲν εἶναι τί-
ποτε, μόνον ἀναπαύσεως ἔχετε ἀνάγκη.

— Ἄλλ' ἡ γλῶσσά μου, γιατρέ, εἶδτε τὴν
γλῶσσάν μου, πῶς εἶναι;

— Αὕτη ἀκριβῶς ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

Ἄτακτος

Ἡ Ζ Ω Η (Μονόλογος)

— Μὲ θέλησι σου ἀμαῶ, ὀλομερῆς γυρίζεις,
μὲ ξένα πόδια 'ς τὰ στενά καὶ τὸ καμταῖκι τρίξεις;
— Γιατρέ μου, εὐχαρίστησιν δὲν τὸ πιστεῦω νὰ χῆρι,
ὅταν διαδαστήρια 'ς ἀφρώστους υπογράφεις;
— Ὅποιον εὐχαρίστησιν, παρακαλῶ, λαμβάνεις,
ὅποταν σὺ, ὁ βουλευτής, γιὰ ὑπουργὸς δὲν κάνεις;
— Κυρία, σὰς εὐχαρίστει ' ἀνδρὸς ἡ ἀπιστία,
καὶ ἡ μετ' ἄλλων γυναικῶν διηνεκῆς φιλία;
— Καὶ σὺ, ὦ σύγγ' εὐτυχῆ, καλὸν εὐρίσκεαι ὄμιρον,
τὸ νὰ μετασχηματισθῆς εἰς ζῶν κερασφόρον;
— Πρῶτ', πρῶτ', προσηγορίᾳ, πέ μου, δὲν εἶναι φρίκη,
νὰ ἐρῆτ' ἡ νοικοκυρὰ νὰ σοῦ ζητῇ τὸ 'νοῦκι;
— Σ' ἀρέσει νὰ χῆρις τακτικά, κοντὰ τὴν πενθερά σου,
καὶ νὰ σοῦ λέγῃ τί καὶ πῶς θὰ κάνῃ: τῆ δουλειά σου;
— Σ' ἀρέσει ὁ χρεώστης σου νὰ σοῦ τὸ σκά κανόνι,
καὶ ὕστερα ὁ δικαστὴς καὶ δικηγὼ νὰ τοῦ δώγῃ;
— Τουρνουάρ, καπέλο καὶ κορσέ σ' ἀρέσει νὰ πλερώνῃς
τῆς γυναικὸς σου, κ' ὕστερα... νὰ μὴ τὴν καμαρώνῃς;
Καὶ ὕστερα ἀπ' ἄλλα αὐτὰ, νὰ βρίζῃς τὸν μελαῦ σου,
νὰ κάθῃσαι μονάχος σου νὰ βράβῃς τὰ κουμπιά σου;
— Νὰ σοῦ πονῇ τὸ δόντι σου νὰ χῆρις 'ς τὰ πόδια κάλους;
— Νὰ χῆρις κορίτσια νὰ ζητοῦν χρορὸς κ' ἄλλαις σκοτοφύραις.
— Καὶ κάθε μέρα γιὰ 'παντρεῖν νὰ σοῦ/συνε μοιροῦρες;
— Τὸ καλοκαίρι νὰ ρουφᾷς ἓνα καντάρι σκόνι,
καὶ τὸ χειμῶνα, σύνταγμα νὰ μὴ σὲ ξελασπώνῃ;
— Νὰ λῆωνῆς ἀπ' τὸν ἰδρώτα, νὰ σκάς νὰ ἀρρωσταίνῃς,
νὰ τουρτουρίζῃς 'ς τὴν χιονιά καὶ ἐξω νὰ μὴ 'γαίνῃς;
— Ὑστερα 'ς τὰ γεράματα ἄλλη δουλειά δὲν κάνεις,
παρὰ προσμένεις τὴν στιγμή ποῦ θάρθῃ νὰ πεθάνῃς.
— Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ποῖος εὐχαριστεῖται
διότι ἴληθεν εἰς τὴν γῆν; πῶς; τί; δὲν ὀμιλεῖτε;
— Καὶ ὅμως ἤθελα πολὺ νὰ μάθω τὴν αἰτία
ποῦ σὰς κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν ποῦ κάλλος, ποῦ μ' αἰγία;
— Τὴν φῶτιν μὴ θαυμάζετε; Τὸ 'ὄντ' εἶναι γλυκεῖα,
μὰ ἴσο, εἶναι κ' ἔμεινε πάντοτε ἡ ἰδία.
— Μύθος εἶν' ἡ ἐπιτυχία ἡ εὐτυχία, πέτε.
— Ὅλοι σὰς ὑποφέρετε, ἀλλὰ... καὶ δὲν τὸ λέτε.
— Κί' ἂν δὲν διασκεδάσατε, μαζὶ μ' ἐμὲ περίσσια:
σὰς λέγω καλῶνύκα σας κ' εἴμεθα ἴσια-ἴσα.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)
(1887)

Δ. Γ. ΔΑΞΕΘΠΟΥΛΟΣ

Ὀλίγο σὺν παράενο μου φαίνεται, ἀλήθεια,
νὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἀνθρώπος 'ς τὴν γῆν αὐτὴ νὰ μείνῃ
ν' ἀκούῃ τῶν σχολαστικῶν τὰ τόσα παραμύθια
καὶ τοῦ θανάτ' ὀλομερῆς χιλιάς φρισσῆς νὰ δίνῃ
Γι' ἄς δοῦμε... εὐχαρίστησιν εὐρίσκετε νὰ ἴσθε
ἀρσενικός ἢ θηλυκός— αὐτὸ δὲν εἶν' δουλειά σας,
ἂν καὶ δὲν εἶναι πετασιά σας— ὅλοι εὐχαρίστειθε
καὶ μήτ' ἓνα παράπονο δὲν ἔχει ἡ καρδιά σας.
Ἴσοδ' ἐγεννηθήκατε— δὲν εἶθε σεῖς αἰτία—
Μένετε κάμποσο καιρὸ, δέκα, σαράντα χρόνους,
κί' ἀκόμη περισσότερο... Μωρὸ! τί ἀπληγία!—
Μὰ—μεταξὺ μας— διατί; σιγῶνετε τοὺς ὄμους;
Γιὰ πέτε μου, παρακαλῶ, γιατί ἔματε ἴδιον πέρα;
Τί κομψοῦδα παίζομε; τί εἶν' αὐτὴ ἡ σφαιρίδα,
ὅπου γυρίζει πάντοτε καὶ ὅλο μ' ἔπρος πηγαινέι
χωρὶς ποτὲ οὔτε λεπτὸ 'ς τὸν τόπο τῆς νὰ μὲνῃ;
— Ἀρέσει κύριε εἰς σὲ ποῦ ἔρριψεν ἡ φύσις
Ἴσοδ' ποῦ τὸ κλάσεν γῆ, χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃς;
— Μέρα καὶ νύκτα σέπτομαι καὶ τὸ κεφάλι σπάνω,
νὰ 'βρῶ τί ἔβρισκατε καλὸ εἰς τὴν ζωὴν ἐπίνω.
Μὰ πῶς δὲν εἶθε ἀναγκασμένοι εἶσθε
ἀφοῦ τὰ ἴδια πάντοτε ἀναγκασμένοι εἶσθε
νὰ κάνετε πάντοτε τῆς ἀνοστήας παιγνίδια,
καὶ σῆμερον καὶ αὔριον καὶ πάντοτε τὰ ἴδια;
— Σ' ἀρέσει νὰ ξαπλώνεσαι, 'ς τὸν ὕπνον νὰ τὸ σπρώγῃς;
νὰ τρῶς, νὰ πίνῃς, καὶ λεπτὸ γιὰ ἄλλον νὰ μὴ δώγῃς;
Τὸ καλοκαίρι μούσκεμα ἀπ' τὸν ἰδρώτα νάσαι,
καὶ τὸν χειμῶνα κόκκαλο, ἂν μόνος σου κοιμάσαι;
— Σ' ἀρέσει πένν', δάσκαλε, αὐτὴ ἡ τυραννία
νὰ μὰς παιδεύῃς τὰ παιδιὰ, γιὰ μὴ μονομανία;
— Καὶ σὺ, λαμπρὸ ὑπέλληλε τοῦ δόλου ὑπουργεῖου,
σχυρμένους ὡσὰς κάθῃσαι ἔμπροσθεν τοῦ γραφείου
καὶ περιμένεις τὰ χαρτιά τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.
— Φαντάρε, πῶς σοῦ φαίνεται νὰ ζῆς δρο-τρία χρόνια
μὲ τὰ τουφεκία, τὰ σπαθία, τ' ἄλογα καὶ κανόνια;
— Ἴσοδ' δὲ πάλιν, χωρὶς, ὅταν τ' ἀλέτρι πιάνῃς,
μὲ θέλησι ἢ ἄθελα, τὴν ἐργασίαν κάνεις;
— Ὡ ἀγίε μου πνευματικέ! σ' ἀρέσει 'ς τὸ Θεὸ σου,
ἔλο ἀπὸ γράδια νὰ ἴν' τὸ ποίμνιό σου;

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον «Παραδείσου»

(Εντυπώσεις Ανατολίτου)

«Παρασκευοπούλου, Παρασκευοπούλου, άκουα λέαγε, άμá τί πρόβλημα ήταν τέν εϊξερα . . .», έλεγε μοι προχθές, ένας Ανατολίτης, ελθών πρό τινος εκ Καισαρείας, τή συνοδεία εκατοντάδος λιρών, όπως ροκανισή ταύτας εϊς τό χωριό του βασιληά.

Εϊς τόν Παραδείσον, εκείνην τήν έσπέραν, παριστάνετο ύπό τής κυρίας Παρασκευοπούλου ή Φρουύ φρουύ. Προσεφέρθη να τον συνοδεύσω, και εκράτησα σημειώσεις των έντυπώσεων του, άς έν όλη τή Ανατολική άφέλεια μοι εξεθίκεν επί τόπου και άς έν όλη τή άμεροληψία καταστρώνω ένταύθα, φροντίσας μόνον να άλλαξω όλίγον τό λεκτικόν.

* *

Η ώρα είναι έννάτη μ. μ. αλλά τό θεάτρον ούτε ήνοιξε καν τās πύλας του. Ημεις καθήμεθα αναγκαστικώς εϊς τό έξωθεν του θεάτρον καφενείον. Ένέα και τέταρτον παρουιάζεται εϊς ήθοποιός, ό Ανατολίτης άνυπομονών τώ λέγει.

— Όλο ψέμματα λέτε έδω, 'ς τήν Αθήνα γράφετε, ότι εϊς τās ένnea αρχίζει ή παρίστασις και καταντá εϊς τās ένναμισο να μη έχετε άνάψει τά ρώτα: ποτε θα κάμνετε τζάνουμ τόσας πράξεις, εκτός αν τās κάμνετε γρήγορα, φρουύ-φρουύ, που λέν 'ς τήν πατρίδα μου.

* *

Εϊς τās δέκα και τέταρτον αρχίζει ή παράστασις. Εϊς τήν πρώτην πράξιν τώ κάμνει κακήν έντύπωσιν ή λευκέρυθρος άμαζών τής Φρουύ-φρουύ, κυρίας Παρασκευοπούλου. Ηθέλιστα να τήν δικαιολογήσω, λέγων ότι διά τούτου θέλει να δείξη άφέλειαν.

— Μη θέλεις να μου τήν δικαιολογήσης, φίλε μου, άς ήμαι Ανατολίτης, γνωρίζω από κόσμον: αυτή δεν είναι άφέλεια είναι ύπερβολή, είναι τρέλλα ιδού έξακολοθει να κάμνη όλο άνάπιδα πράγματα.

— Σιγώτερον, τώ εϊπον, αν μās άκούσουν θα νομίσουν ότι πρώτην φοράν εισερχόμεθα εϊς θεάτρον: βλέπεις ότι περικυκλούμεθα από έγκαθέτους και ακρίτους θαυμαστάς της: πρέπει και ήμεις να συμμορφωθώμεν με τήν γνώμην των άλλων: άφού όλοι τήν επαινούν, πρέπει και ήμεις να τήν χειροκροτώμεν.

Οϊ όφθαλμοί του Καππαδόκου εξήστραψαν: — Όχι, δεν μου άρέσουν αι κολακείαι: εγώ εγεννήθικα σε ξεσκεπο σπίτι. Παρατήρησε προς τήν σκηνήν και εϊπέ μοι αν έχω άδικον.

Παρατήρησα και τί εϊδον; Τήν κυρίαν Παρασκευοπούλου καθημένην επί άνακλίντρου δ-κλαδόν, δηλαδή αλά Τούρκα, όπως εκάμε τόν δυστυχή Ανατολίτην ν' άποστρέψη μετ' όργής τό πρόσωπόν του.

Ανεμνήσθη, ως μοι έλεγε, δυσώνυμόν τινα οίκον τής Βηρυτού, όπου επί τινα έτη διέμεινε προς σπουδήν τής Γαλλικής γλώσσης.

— Μόνον εϊς τούς τοιούτου είδους οίκους επιτρέπεται εϊς μίαν γυναίκα να κάθηται σταυροπόδι, εξηκολούθησε και ούχι εϊς κόρην έν ώρα γάμου, ως τήν Φρουύ φρουύ.

Είμεθα εϊς τήν Τεταρτην πράξιν. Τί είναι πάλιν αυτό τό κουτσαβάκικο πέταμα του καλίσματος; με έρωτá έν άπογνώσει ό εύφυής και ψύχραιμος Ανατολίτης.

— Άκουσε Χατζή Σάββα, όλο με τήν κυρίαν Παρασκευοπούλου τά έχεις: περί των άλλων ήθοποιών διατί δεν κάμεις λόγον;

— Περί των άλλων δεν κάμνω λόγον, διότι οϊ άλλοι δεν έχουσι τήν αξίωσιν να τούς άποκαλώσι καλλιτέχνας. Καλλιτέχνης δεν δύναται ένας ήθοποιος ν' αυτοχειροτονηθή άτιμωρητεί. Ο καλλιτέχνης πρέπει να ήναι τέλειος, και όχι να κάμνη όλος τά έναντια των άλλων συναδελφων του. Αυτό δεν λέγεται καλλιτεχνία, αλλά τσαρλαταναρία. Η εύγένεια επιβάλλει ύποχρεώσεις, noblesse oblige, έλεγε ποτε Γάλλος τις βασιλεύς: και ή κυρία Παρασκευοπούλου διά να ονομάζεται δικαίως καλλιτέχνης πρέπει να υποκρίνηται ως καλλιτέχνης. Με τό να τήν εδάπτισε καλλιτέχνηδα ένας ρεπόρτερ, δεν έπεται ότι θα τήν άναγνωρίσω και εγώ, ό Ανατολίτης.

Περί του δράματος, τί φρονείς Χατζή-Σάββα:

— Η Φρουύ-φρουύ, όπως και ή κυρία με τās Κομελίας και τά τοιαύτα δεν είναι διά τό ελληνικόν θεάτρον, και ίσως τούτο, είναι ή κυριώτερα αίτία τής άποτυχίας τής κυρίας Παρασκευοπούλου. Άλλως τε ή ύπόθεσις τής Φρουύ-φρουύ είναι έντελώς άνήθικος. «Μία μοιχαλις άποθνήσκει (συγχωρημένη) εϊς τās άγκάλας του συζύγου της». Είναι αυτό ύπόθεσις δι' Έλληνας άκροατάς; Δόξω τώ Θεώ ακόμη ύπάρχουν έν Ελλάδα και μη διεσθαρμένοι. Έγώ, τουλάχιστον, δεν δυσκολεύομαι να σοι εϊπω, ότι οϊδύλλως ελυπήθην διά τόν θάνατόν της.

Μεφιστοφελής.

Μετá τήν Φρουύ-φρουύ, έδιδάχθη ή Όδέττη του Σαρδοϋ. Κρίσεις επί του έργου δεν φέρομεν, θα εϊπωμεν όμως όλίγα τινά περί τής υποκρίσεως αυτού.

Καθ' όλου, τό δράμα, δυνάμειν να εϊπωμεν ότι επέτυχε, καθ' ότι πάντα τά του θιάσου πρόσωπα ήσαν εϊς τόν ρόλον τους, ιδίως ή τελευταία σκηνή του προλόγου, καθ' ήν εκδιώκεται νύκτωρ τής συζυγικής οικίας ή άπιστήσασα σύζυγος, ήτό τι λαμπρόν αν ήμας μās επιτρέψει ή κ. Παρασκευοπούλου όπως τή εκφράσωμεν άπλώς τήν ιδέαν μας, ήθέλομεν τώ παρατηρήσει μόνον, ότι κατá τήν σκηνήν ταύτην χάνει κατá τι τό ύψος κομήςσης, ήτις και έν τώ εγχαλήματι και μετ' αυτό όφείλει να ήναι τοιαύτη και ούχι να εκπίπτη εϊς ύπόκρισιν κοινοτάτης γυναικός. Επίσης καλώς εξετέλεσθη ή σκηνή τής δευτέρας πράξεως, καθ' ήν οϊ σύζυγοι έρχονται εϊς άμοιβαίης συμφωνίας μετá ίδετή χωρισμόν, προς εξαπόλησιν τής ευτυχίας τής θυγατρός των.

Οϊ κυριαρχούντες του δράματος κ. Παρασκευοπούλου και κ. Πετρίδης υπερήρσαν καθ' ότι άμφοτερι μετá θαυμασίας τέχνης υπεκρίθησαν έν όλω ή κ. Λαζαρίδου ως Τουλία μās νύχαρίστησε λίαν: ως προς τήν ύπόκρισιν, τήν συγγαίρομεν εϊλικρινώς, έχει άφέλειαν και τέχνην αληθοϋς ευρωπαϊας δεδιδαγμένης ήθοποιού, άλλ' ίσως τήν πικράνωμεν κατá τι εάν τή εϊπωμεν ότι τό πρόσωπον τό όποιον ύποδύεται έν τώ δράματι τούτω, όχι μόνον σώζεται αλλά και διακρίνεται διά τής καλής της υποκρίσεως άπέχει όμως έστω και όλίγον τής τελειότητος καθ' ότι ή παιδική άφέλεια δεν εξορτάται μόνον εκ τής καλής υποκρίσεως, άλλ' εκ τής τελείως μικράς, μα πολύ μικράς συζύγου. Η δεσποινίς Φωτ. Δημητρουλοπούλου, ως Βερνιέρη ήτο καθ' όλα εϊς τό στοιχείόν της, διαβλέπομεν δι' έν αυτή, καθημερινώς τελειοποιουμένην, καλλίστην ήθοποιόν. Αϊ δεσποινίδες Άγαθή Γεωργίου ως Δόρια και Τερψ. Ράινκα ως Καρόλα, γιγαντιαίως βήμασιν εισέρχονται έν τώ θεάτρον, όπου βεβαίως θα καθέξωσι καλήν ήσιν.

Εκ των κυρίων ό κ. Πετρίδης και ό κ. Ίω. Βονασέρης άμέμπτως υπεκρίθησαν, πλειστάκις καταχειροκροτηθέντες, επίσης και τά λοιπά πρόσωπα.

Καδράκι

Θέατρον «Θμονοίας.»

Κατá τήν παρελθούσαν εβδομάδα έδιδάχθησαν ύπό του κάλλιστα συγκεκροτημένου θιάσου των αδελφών κ.κ. Ταβουλάρη Η Τύχη τής Μαρούλας, ό Μιχαήλ Στρογκώφ, και άλλα τινά, περί των άποφεύγομεν να επιφέρωμεν κρίσιν ως πολύ γνωστών.

Χθές δε, μετá πλείττης επιτυχίας παρεστά-

θη τό και σήμεραν επηκλιμαβνόμενον λαμπρόν δραματικόν και κομικόν ειδύλλιον του κ. Κορομηλά, Ο αγαπητικός τής βοσκοπούλας.

Τό δράμα τούτο είναι ειλγμμένον εκ του γνωστού έργου «Μιά βοσκοπούλ' αγαπησα», άλλ' έννοείται, ότι ό συγγραφέας εξέρχεται εκ των στενοτάτων όρίων του έργου, χεται εκ των στενοτάτων όρίων του έργου, παρεμβάλλων πλείστα κομικά και δραματικά επεισόδια καλλύοντα τήν γνωστήν ύπόθεσιν, και εκπροσώπων αυτήν όλος νέαν. Έκτενή κρίσιν του έργου δεν δυνάμεθα να κάμωμεν, διότι γράφομεν κατá τήν τελευταίαν τής έντυπώσεως του φύλλου μας ώραν έν τούτοις δύο μπτέρων έν τή Δη πράξει σκηνή είναι Σαικσπήρειος, επίσης ή σκηνή τής κατάρας εκάμε τά ένnea δέκκα των άκροατών να φέρωσι τό μανδύλιον εϊς τούς θαυροβρέκτους όφθαλμούς των. Η λύσις του δράματος είναι φυσικωτάτη και τελειώγει δι' εϊκόνας ήτις άφίνει εϊς τόν θεατήν τās άριστας των άναμνήσεων.

Η ύπόκρισις εξαισία. Έν αυτή διακρίνονται οϊ αδελφοί Ταβουλάρη, ό κ. Περίδης ως αγαπητικός τής Βοσκοπούλας, ό κ. Ζάνος ως γέρο Χρόνης, ό κ. Ρούσος ως Γκέργας και αι κυρία Σοφία και Χαρίκλεια Ταβουλάρη και ή δεσποινίς Αϊκατερίνη Βερώνη, ήν διά πρώτην φοράν ήκούσαμεν άδουσαν: έχει φωνήν αρμονικήν και γλυκειάν. Και τά άλλα πρόσωπα καλώς υπεκρίθησαν τά μέρη των, άλλ' επιφυλασσόμεθα δι' άλλοτε να γράψωμεν περί αυτών.

Προσεχώς θα παρασταθ ή Άδριανή Λεκουβέρ, ό Οθέλλος, και τινες κομωδία και κομειδύλλια.

Τχ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΟΡΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Στίχους για μίαν άγνωστη
Ηθέλησα να γράψω
Μά δεν μ' άφήναν τής καρδιάς
Τά άταχτα χτυπήματα . . .
Νάν' έμμορφη; . . . νάν' άσχημη . . .
Νά χαίρωμαι . . . να κλάψω . . .

Αντί για στίχους τής πετώ
Δύο . . . γλυκά φιλήματα.

(Εκ των άνεκδότων του)

† Ν. Ε. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΝ

Θέλουν νὰ 'ποῦν ἡ θάλασσα πῶς εἶνε καὶ μάτια
δ'ποῦ καὶ τὰ θεώρατα καράβια τὰ βουφῶνε,
μὰ εἶναι μάτια στεριανά, ποῦ κάνουνε κομμάτια
ὄσας καρδιάς μὲ μιὰ ματιὰ περαστικὴ θωροῦνε.

ΑΔΕΕ Ν ΚΟΚΚΩΝΗΣ.

◆ ◆ ◆ ◆ ◆
Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Π. Βον., *Malorossis Kaja* ἐνεγράφητε, καὶ εἰς
τὴν Οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἐφημε-
ρίδα. — Ἐτροπλν, Δημητσ. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἀπα-
σαν τὴν ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέμα-
τος, δὲν ἀπαιτοῦμεν νὰ βασίζεται εἰς γεγονότα, ἀπ'
ἐναντίας φρονοῦμεν ὅτι ἡ φαντασία πρέπει νὰ λάβῃ
λίαν ἐνεργὸν μέρος, ἰδίως πρέπει νὰ ἐπιστήσῃτε τὴν
προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ 2ου καὶ 5ου ὄρου τοῦ διαγω-
μιμοῦ.

~~~~~  
**ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ**

Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀριθ. 13ῳ ἐρωτήσεως

Γ Τὸ πρᾶγμα ὅπερ θέτομεν ἐπὶ τῆς τραπέζης,  
τὸ κόπτομεν καὶ, ἐν τούτοις, δὲν τὸ τρώγομεν  
εἶναι τὰ **παιγνιόχαρτα**.

\*Ἐστειλαν ὀρθὰς ἀπαντήσεις οἱ ἐξῆς : ἡ Δε-  
σποινὴς *La bella*, καὶ ὁ κ. Γ. Ἀντωνόπουλος.

~~~~~  
Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις κ.κ.
συνδρομητῶν μας δὲν λάβωσιν ἐγκαίρως τὸ ση-
μερινὸν φύλλον, νὰ μᾶς συγχωρήσωσι, διότι
τοῦτο θὰ προέβη ἔνεκα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δια-
νομέως μας. Ὅσων τὰς κατοικίας δὲν γνωρίζο-
μεν ἀκριβῶς, θὰ στείλωμεν τὸ φύλλον διὰ
τοῦ Ταχυδρομείου.

~~~~~  
**ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ**

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

**Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ  
γραφεῖῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ  
Πετρίκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ  
Πρωτοδικείου.**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου

Δεπτὰ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὁδὸς Δεληγεώργη

Ἀριθ. 36.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἀγγελίαι οἰκονομικαὶ κατα-  
χωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ  
δι' ἐκάστην λέξιν.

Ἀγγελίαι πολυτελεῖς,  
κατ' ἀποκοπὴν.

**ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ « ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ »**

Ἡ «Οἰκογένεια» ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπεκ-  
καύσῃ τὸν ζῆλον τῶν περὶ τὴν ἐλα-  
φρὰν φιλολογίαν ἀσχολουμένων νέων

**προκηρῶσσει διαγωνισμόν**

πρὸς συγγραφὴν ἐνὸς διηγήματος. Ἐκεῖνος,  
οὗ τὸ πόνημα κριθήσεται ὡς τὸ καλλίτερον  
τῶν ἀποσταλησομένων, θὰ λάβῃ ὡς βρα-  
βεῖον δραχ. 30, ἡ δὲ εἰκὼν του θὰ δημο-  
σιευθῇ εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς «Οἰκο-  
γενείας», ἥτις θὰ περιέχῃ τὸ διήγημά του.

**Ὅροι διαγωνισμοῦ :**

1] Τὸ διήγημα πρέπει νὰ ἦναι ἐλληνι-  
κῆς ὑποθέσεως καὶ πρωτότυπον.

2] Γλῶσσα, εἴτε δημοδῆς, εἴτε καθα-  
ρευοῦσα, εἴτε μιγάς. (Ἄρκει αἱ λέξεις νὰ  
ἦναι καταληπταὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς Ἕλληνας).

3] Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ ἦναι εὐα-  
νάγνωστα καὶ νὰ μὴ φέρωσιν ὑπογραφὴν  
ἀλλὰ διακριτικὸν τι σημεῖον, ἢ ψευδώνυμον.

4] Τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἢ τὸ διακριτι-  
κὸν σημεῖον πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τινος  
ἄλλου χάρτου, ἐφ' οὗ θὰ ἦναι γεγραμμένον  
καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ὁ  
χάρτης οὗτος νὰ τεθῇ ἐν φακέλλῳ ὅστις νὰ  
κλεισθῇ.

5] Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος δὲν πρέ-  
πει νὰ ἦναι πολὺ σοβαρά.

6] Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ  
ἐκτενές.

7] Τὰ χειρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστραφοῦν.

8] Χειρόγραφα εἶναι δεκτὰ μέχρι τῆς  
30 Ἰουνίου ε. ε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Μαΐου 1893.

**Ἐκ τῆς Διευθύνσεως**

~~~~~  
Νέος τελειόφοιτος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς
ζητεῖ παραδόσεις μαθηματικῶν. Ἡ «Οἰκογέ-
νεια» τὸν συνιστᾷ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.